

La Festa dels Súpers (i els superpares)

Crònica

TONI VALL
BARCELONA

És bonic pujar a Montjuïc en un dia ennuvolat. Al carril de la torre veneciana de la dreta s'esperen els busos llançadora que han de fer arribar la concurrència fins a l'Anella Olímpica, zona colonitzada durant un cap de setmana per la imprescindible Festa dels Súpers anual. Com que la cua és llarga, moltes famílies pugen a peu, com jo, potser també estimulats per haver llegit a la pàgina web de la festa que gràcies a les escales mecàniques el trajecte es fa ràpid i amè i arribes al cim "fresc com un enciam".

El majestuós MNAC ja té cua de turistes i parament de manters al davant, i l'escultura a Ferrer i Guàrdia ha sigut homenatjada amb flors fa poc. Passo per davant d'un cartell publicitari referit a alguna de les incomptables experiències Gaudí que habiten a la ciutat. "Gaudí, Gaudí, Gaudí, Gaudí, Gaudí...", va repetint sarcàsticament un nen d'uns tretze anys. Sa mare li retreu el to fetota: "No siguis així! A Barcelona hi ha moltes més coses al marge de Gaudí".

Als accessos a l'Anella un grup de batucada anima l'espera per entrar. Pensava que poca gent, previsor a i diligent, hi aniria a primera hora. M'equivocava, hi ha un gentada. Esclar que la Festa dels Súpers no és un indret ideal per a sibarites de l'amplitud i al·lèrgics a l'aglomeració. Veig alguns pares amb cara d'eterna paciència i d'altres més feliços que els seus fills. També n'hi ha que van equipats com si anessin a pujar a l'Aneto. Endormiscats, hiperventilats, fastiguejats i somrients. Alguns nens desmenjats i molts d'entusiasmats. Un que fa molt el borinot i rep una cleca de son pare. Pensava que el mètode expeditiu ja no s'estilava, que ara tot era conversa i persuasió. Sota un cel que amenaça pluja però només deixa anar roina discreta, hi ha infinites parades amb activitats i jocs. Els nens poden empastifar-se, dibuixar, córrer, cantar i perseguir-se. Hi ha llocs per comprar samarretes, enrotllar plastilina, fer-se el carnet de súper, esmorzar, fer pipí, botar, botar i fer la cabreta fins a acabar esgotat.

A tot arreu hi ha cua excepte al bibliobús, que no és precisament un èxit. Té gràcia observar l'actitud dels pares i mares fent les llargues cues amb els seus descendents, nerviosos perquè no els toca el torn, amb ganes de colar-se i anar per feina. Ve de gust fantasiejar amb les seves professions. Advocades, arquitectes, empresaris, botigueres, guàrdies urbans, periodistes, empleats de banca, de supermercat i de la Seguretat Social. També executives agressives, assistents socials, mestres, educadors, fotògrafs, pintores, dissenyadores, programadors d'informàtica, aturats, persones de baixa permanent, emprenedores, autònoms, cambres i relacions públiques.

Alguns són alts i ben plantats, d'altres esfèrics, n'hi ha que semblen models de revistes, també hi ha *hipsters* i gòtics. Pares i mares experimentats, neòfits, joves, madurs, molt madurs, guais, modernets, pas-

Massiu
Es constata
que el Super3
és una
institució
educativa
i cultural

tats a l'antiga. Avui cap professió ni personalitat compta, no significa res, cap privilegi ni tracte de favor, cap discriminació positiva ni negativa per ser el primer o l'últim de la cua. Avui només són pares que acompanyen, comparses sense veu ni vot, o, més ben dit, amb veu enrogallada de tant voler-se fer entendre i vot relatiu, ben poc vinculant.

A l'inevitable estand del Barça et pots fotografiar amb Copa, Lliga i Champions –més falses impossible– i fer un partidet embogit amb quinze nens corrent tots darrere la mateixa pilota. És bon dia per familiaritzar-se amb paraules com *kukurota* i *arkandú* i fer-se *selfies* amb Tom i Jerry, Son Goku, Shin Chan, Doraemon i els germans Dalton. Fa il·lusió trepitjar la pista de l'Estadi Olímpic, i fitar l'horitzó mentre Joan Dausà exerceix d'impecable amfitrió sobre l'escenari, que comença a rebre visites de cara a les imminents actuacions, ballarugues i festivals diversos. El Senyor Pla es prepara per fastiguejar a qui pugui i en Fluski presumeix de ser el més guai de tota la tropa.

No para d'arribar gent ni un sol instant. Un dia per comprovar i celebrar que el Super3 és una institució educativa i cultural de casa nostra. Fresca com un enciam. —

L'espectacle central, en el qual s'escenificava l'alliberament de la Lila de la trampa que li havia parat el malvat Senyor Pla, combinava màgia i circ. TV3